

ת"פ 42517/08/17 - מדינת ישראל נגד באסל בחיץ

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 42517-08-17 מדינת ישראל נ' בחיץ

בפני
בעניין: כבוד השופט ארנון איתן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

באסל בחיץ

הנאשם

גזר דין

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו ובמסגרת הסדר טעון בעבירות של סיוע להתחזות כאדם אחר במטרה להונות, לפי סעיף 441 לחוק העונשין, תשל"ז 1977 (להלן: "חוק העונשין"), המסיע ברכב תושב זר השווה שלא כדין, לפי סעיף 12 א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב 1952 + סעיף 25 לחוק העונשין, הפרעה לעובד ציבור, לפי סעיף 288 א(1) לחוק העונשין. בעניין העונש סוכם בין הצדדים כי המאשימה תגביל עצמה למאסר מותנה וקנס ואילו הסנגור יטען לאי הרשעה.

2. על פי הנתען בתאריך 27.11.16 בשעה 17:47 או בסמוך לכך, במעבר מצודת יהודה (להלן: "המעבר") נהג הנאשם ברכב נושא לז 99-685-4 כשלצדו יושבת אשתו הגב' זהירה בחיץ ת.ז. 937290443 אשר אין בידה היתר כניסה ו/או שהייה בישראל (להלן: "התושבת הזרה"). כאשר נעצר הנאשם לבידוק במעבר, התבקשו הנאשם והתושבת הזרה להציג תעודות זהות בפני הבודקת הגב' מרגריטה איונוד (להלן: "הבודקת"). הנאשם מסר את תעודת הזהות שלו וכן תעודת זהות נוספת על שם פאתו בחיץ ת.ז. 206413726 (להלן: "פאתו"). בהמשך, ולאחר שהגיל בתעודת הזהות לא תאם לגילה של התושבת הזרה, החלה הבודקת לערוך תשאול לנאשם והתושבת הזרה. השניים חזרו ומסרו כי התושבת הזרה הינה פאתו, ורק לאחר שהתושבת הזרה התבקשה להוריד את כיסוי הפנים, הודה הנאשם במעשיו.

3. ביום 8.7.19 הוגש תסקיר בעניינו של הנאשם אביא מתוכנו בתמצית. הנאשם כבן 38, יליד יהודה ושמרון נשוי ואב ל- 8 ילדים בטווח הגילאים שנה ועד תשע עשרה שנים. הנאשם מובטל כיום ומתקיים מהבטחת הכנסה. הנאשם נולד בכפר יטא ובשנת 1996 עבר להתגורר בישראל, תחילה במעמד ארעי ובהמשך במעמד תושבות קבע. הנאשם עבד בעבודות מזדמנות עד מעבר המשפחה לישראל, ובארץ עסק בעבודות שיפוצים בתחום הבנייה, חקלאות ורעיית צאן. עד שנת 2017 עבד הנאשם כנהג הסעות,

ומאז הוא אינו עובד. הנאשם נישא בגיל 18 והוא נעדר עבר פלילי.

ביחס לעבירה נטל הנאשם אחריות על ביצועה והביע חרטה עליה. על פיו, בעקבות העיכוב בחידוש אישור שהייתה של אשתו בארץ, נותר בארץ יחד עם ילדיהם הקטנים. הנאשם תיאר קושי מצוקה וחוסר אונים, נוכח כל אלו ביצע את העבירה, תוך שימוש בזרותה של בתם הבכורה לצורך כך. הנאשם הוסיף, שכיום שווה אשתו בישראל במעמד ארעי, כך גם בתו הקטנה, כאשר יתר הילדים נמצאים בישראל במעמד תושבות קבע. התרשמות שרות המבחן מהנאשם הינה חיובית, ועל פיהם ביצוע העבירות נעשה על רקע מצוקה רגשית גדולה ביחס לאירוע אותו חווה כקרקע במשפחתו הגרעינית. על רקע גורמי הסיכוי עליהם עומד שירות המבחן המלצתם הינה להטלת צו של"צ בהיקף 200 שעות ולהימנע מהרשעה במקרה זה, נוכח הפגיעה האפשרית במעמד התושבות של אשתו ובתו הפעוטה.

4. המאשימה ביקשה להטיל על הנאשם מאסר מותנה וקנס. על פיה תוצאה לפיה ההליך יסתיים בלא הרשעה אינה אפשרית, זאת משום סוג העבירות בהן הורשע הנאשם, שכן לבד מהסעת תושב זר ניסה הנאשם להכניס במרמה לשטחי ישראל תושבת זרה, במקרה זה אשתו. עוד צוין, כי לא עולה מהתסקיר נזק קונקרטי לנאשם עצמו, אלא פגיעה אפשרית באשתו ובתו הקטנה, שמועמדותם לקבלת תושבות קבע היא שנשקלת כעת.

5. ההגנה ביקשה לאמץ את תוכנו של התסקיר, בהיותו חיובי מאוד, ובעיקר בהיותו מצביע על פגיעה קונקרטית בנאשם, בהתאם לדרישת הפסיקה, ככל והנאשם יורשע בדין.

6. ביום 29.8.19 הגיש הנאשם לתיק בית המשפט מסמך מטעם רשות האוכלוסין על פיו הוגשה בקשה לאיחוד משפחות עבור הגב' בחיץ זהירה, אשת הנאשם, ובני הזוג מצויים כעת בתהליך נוהל במתן מעמד לבן זוג זר הנשוי לישראלי.

דין: סוגיית הרשעה:

7. הכלל במשפט הפלילי קובע כי נאשם שהוכחה אשמתו ונקבע כי ביצע עבירה, יורשע בדין ויישא בעונשו. הימנעות מהרשעה, הינה חריג לכלל זה, והשימוש בו נעשה במשורה בהתאם לכללים שנקבעו שהתוו בפסיקת בית המשפט העליון. נפסק, כי ניתן להגיע בגזר דין לתוצאה של אי הרשעה "רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה בדין לחומרתה של העבירה" (ר"ע 432/85 גדעון רומנו נגד מדינת ישראל (מיום 21.8.85)). בפסק הדין המנחה בעניין זה: ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב (337(3)), נקבעו שני תנאים מצטברים, המאפשרים להימנע מהרשעה ביחס לנאשם שנקבע לגביו כי ביצע עבירה. "ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים..."

8. סבורני, כי על אף המלצה חיובית מטעם שרות המבחן, מקרה זה אינו נמנה על החריגים המצדיקים את ביטול ההרשעה, זאת ממספר טעמים: ראשית, סוג העבירות ונסיבות האירוע עצמו. הערך המוגן בעבירה של הסעה או ניסיון הסעה של תושב זר, הינה שמירה על גבולות המדינה, ועמידה על זכותה של המדינה לקבוע מי הם הרשאים להיכנס לשטחה. בצד עבירה זו עונש מאסר למשך שנתיים. בענייננו התווספה לכך עבירה נוספת של סיוע להתחזות כאדם אחר במטרה להונות. בהתאם לעובדות בהן הורשע הנאשם, מסר הנאשם בידי הבודקת תעודת זהות השייכת לאדם אחר, ואף לאחר תשאל שוב וחזר על כך שהתושבת הזרה הינה בעלת תעודת זהות. רק לאחר שהתבקשה התושבת הזרה להוריד את כיסוי הפנים, הודה הנאשם במעשה. במקרה דנן, פגע הנאשם בערכים של יושר, סדר ציבורי ושלטון החוק. יוסף, כי לצד עבירה זו עונש מרבי למשך שלוש שנים.

בחינת נסיבות ביצוע של העבירות מלמד כי לא נשקף ממעשיו של הנאשם סיכון ביטחוני, שכן הסיע לתוך שטחי ישראל את אשתו. מנגד, יש במעשה כדי להצביע על תכנון מוקדם, והחומרה שבמעשה באה לידי ביטוי בעיקר בהצטיידות מבעוד מועד בתעודת זהות של אדם אחר ועשיית שימוש בה במטרה להערים על גורמי אכיפת החוק בעבודתם. במצב דברים זה אתקשה לקבל את העתירה לביטול ההרשעה.

הטעם הנוסף בדחיית הבקשה נעוץ בתנאי שנקבע בפסיקה, לפיו יש להוכיח פגיעה ממשית וקונקרטית בשיקומו של נאשם, ואין די בהפניה לנזק עתידי אפשרי. (ראו: רע"פ 9118/12 אלכסנדר פריגין נגד מדינת ישראל (1.1.13), ע"פ 8528/12 אלירן ציפורה נגד מדינת ישראל (13.3.13)). אציין כי על אף שניתנה להגנה אורכה לצורך ביסוס הטענה בדבר פגיעה בתהליך איחוד משפחות בו מצוי הנאשם, בפני לא עמדה תשתית מספקת לביסוס טענה זו, ואף במסמך שהוגש לבית המשפט, אין כדי להצביע כי להרשעה תהא פגיעה ממשית בתהליך הנדון כעת בעניינם של בני הזוג.

9. בנסיבות אותן ציינתי לעיל, לא אוכל כאמור לקבוע כי זהו אחד מאותם מקרים מיוחדים הראויים להימנות בין היוצאים מן הכלל אשר בהם תימנע ההרשעה.

מתחם העונש ההולם:

10. על הערכים המוגנים אותם הפר הנאשם במעשיו עמדתי לעיל. באשר לענישה הנוהגת הרי שבחינת רמת הענישה הנוהגת בפסיקה מלמדת, כי במקרים דומים, וביחס לעבירת הסעת שוהה בלתי חוקי, בהם דובר ברף חומרה שאינו גבוה, נגזרו עונשים שכללו ענישה מוחשית ללא רכיב של מאסר ועד מאסר קצר בפועל, אשר יכול וירוצה על דרך עבודות השירות.

(ראו: עפ"ג (מחוזי ב"ש) 58809-10-13 אבו מחארב נ' מדינת ישראל (1.1.14), ת"פ 64069-12-12 מדינת ישראל נגד כרישאת (11.11.13), ת"פ 59838-12-12 מדינת ישראל נגד אלצראיעה (9.12.13), ת"פ 30626-08-13 מדינת ישראל נגד בדיר (10.9.14), ת"פ 23829-01-13 מדינת

גזירת העונש המתאים לנאשם:

11. בגזירת העונש המתאים לנאשם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 יא'). במסגרת זו מן הראוי לתת את הדעת לנסיבות הבאות: הנאשם כבן 38 אב ל- 8 ילדים בטווח הגילאים שנה עד תשע עשרה שנים.

הנאשם נטל אחריות על מעשיו בבית המשפט ואף בפני שרות המבחן הביע חרטה על מעשיו. על פיו, בעקבות העיכוב בחידוש אישור שהייתה של אשתו בארץ, נותר בארץ יחד עם ילדיהם הקטנים. הנאשם תיאר קושי מצוקה וחוסר אונים, ונוכח כל אלו ביצע את העבירה, תוך שימוש בזוהמה של בתם הבכורה לצורך כך.

הבאתי בחשבון גם את מועד ביצוע העבירה ולכך שחלפו כשלוש שנים מאז ביצועה. הנאשם נעדר עבר פלילי ולהתרשמות שרות המבחן המדובר באדם מסור למשפחתו, לו יכולות גבוהות לתפקוד תקין, ויכולות להזדהות עם נורמות וחוקים מקובלים בחברה.

12. באיזון בין השיקולים השונים, אני סבור כי ישנו מקום לגזור במקרה זה עונש שהינו בתחתית מתחם הענישה הכולל מאסר צופה פני עתיד לצד עונשים נלווים, כפי שיפורט להלן.

אשר על כן אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר על תנאי למשך שלושה חודשים אותו לא ירצה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מהיום על העבירה בה הורשע.

ב. הנאשם יחתום על התחייבות בסך 3500 ₪ זאת למשך 3 שנים להימנע מהעבירות אותן ביצע. לא יחתום בתוך 14 יום על ההתחייבות יאסר לתקופה של 10 ימים.

על רקע מצבו הכלכלי של הנאשם אמנע מהטלת קנס.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתן היום, י"א אלול תשע"ט, 11 ספטמבר 2019, בנוכחות הצדדים.